

Tín Nghĩa Mọc Lên Từ Đất Thấp, Công Lý Nhìn Xuống Tự Trời Cao

Lễ Giáng Sinh được toàn thể Giáo Hội Công Giáo long trọng cử hành hàng năm vào đúng ngày 25-12. Lễ Giáng Sinh là món quà Trời Cao trao ban cho toàn thể nhân loại. Món quà đó chính là Hài Nhi GIÊSU, Vị Cứu Tinh loài người. Vì thế, mỗi khi cử hành Giáng Sinh, người ta thường tặng quà nhau.

Nhưng món quà quý báu nhất là món quà tình thương, khi con người biết mở rộng cửa tiếp nhận tha nhân, nhất là kẻ lỡ bước sa đường. Và cứ mỗi lần

làm như thế, con người cử hành Giáng Sinh, bất cứ ngày nào trong năm, như câu chuyện sau đây do anh **Jean-Marie Poirier (Canada)** kể.

Hôm ấy là buổi chiều Tháng Tư năm 1966. Tôi mệt mỏi đói khát, vừa đặt chân lên Paris, kinh thành ánh sáng của Pháp quốc. Ban trưa trên máy bay, người ta chỉ dọn cho chúng tôi bữa ăn đạm bạc. Vì thế, tôi lang thang qua các nẻo đường thủ đô tìm quán ăn mở cửa. Nhưng đi mãi đi hoài vẫn không thấy tiệm ăn nào. Sau cùng, trông thấy quán cà phê giải khát, tôi nhanh chân bước vào. Quán vắng vẻ trống trơn. Chỉ duy nhất người nữ giúp việc.

Người phụ nữ ăn mặc thật giản dị, không trang điểm lòe loẹt. Khuôn mặt thoáng nhẹ chút phần hồng, thế thôi. Bà không mang đồ trang sức. Bà mặc chiếc áo cánh tay dài và cái váy cũng dài, màu đậm. Đường nét khuôn mặt không có gì sắc sảo, tuy nhiên, chính từ cái nét đơn sơ ấy, lại lan tỏa nét thanh thản hiền hậu, như lúc nào cũng chú ý đến người khác và sẵn sàng ra tay giúp đỡ.

Sau thoáng quan sát và do dự, tôi trình bày hoàn cảnh hơi "đáng thương" của mình. Bằng giọng nhẹ nhàng - như muốn làm dịu bớt sự căng thẳng "bất đắc dĩ" phải từ chối - bà nói với tôi:

- Rất tiếc, nơi quán chúng tôi, chỉ tiếp nước giải khát cho khách, chứ không dọn thức ăn. Có lẽ nơi khác sạn, có dọn bữa tối cho ông chăng?

Tôi buồn bã trả lời ngay:

- Nơi khách sạn cũng vậy, đáng tiếc người ta không dọn bữa ăn cho chúng tôi!

Nói xong câu đó, tôi đứng im bất động, đáng điệu mệt mỏi thất vọng.

Thấy thế, người phụ nữ nhẹ nhàng hỏi:

- Tôi vừa dùng xong bữa tối. Và còn ít thức ăn đủ cho một người. Ông có bằng lòng đợi một chút, tôi hâm nóng cho ông không?

Dĩ nhiên tôi không đòi hỏi hay mong ước gì hơn!

Mấy phút sau, người phụ nữ xuất hiện, trên tay cầm đĩa thức ăn bốc khói. Thức ăn giản dị nhưng thơm ngon. Giống như người phụ nữ đang đứng trước mặt tôi. Tôi rụt rè đề nghị:

- Bà bằng lòng uống một ly với tôi không?

Bà tỏ dẫu do dự một chút, trước khi kéo ghế ngồi xuống.

Điều hiển nhiên là bà không thường làm thế với khách hàng. Nhưng đâu phải tôi nào bà cũng cứu vớt một kẻ sa chân lỡ bước như tôi!

Chúng tôi trao đổi vài câu thăm hỏi xã giao và kín đáo. Vì sợ làm phiền bà, tôi liếc mắt nhìn đồng hồ. Như hiểu ý, người phụ nữ cho tôi biết còn lâu mới đến giờ quán đóng cửa. Chúng tôi tiếp tục cuộc nói chuyện. Bà hỏi tôi về tỉnh Québec của Canada. Tôi hỏi bà về thủ đô Paris. Chúng tôi tiếp tục câu chuyện trong thân mật của hai người khách lạ, bỗng tình cờ gặp nhau trong quán cà phê vắng, vào một buổi tối Tháng Tư! Bóng đèn mờ nhạt của quán cà phê làm cho người phụ nữ đang ngồi trước mặt tôi, trở thành một phụ nữ không tuổi tác ..

Rất có thể bà đã quên hẳn khuôn mặt tôi, sau khi tôi rời khỏi quán và cánh cửa quán khép lại. Nhưng nếu bà quên tôi, thì trái lại, tôi không bao giờ quên khuôn mặt bà, nhất là, tôi không bao giờ quên cử chỉ nhân hậu hiếu khách của bà. Tôi không hân hạnh biết tên tuổi bà. Nhưng không sao! Điều quan trọng tôi luôn ghi nhớ rằng, bà đã có mặt tại đó, đã là vị “thiên-thần” tiếp rước tôi, vào lúc tôi bị đói khát, mệt mỏi, một mình lang thang trên các đường phố của thủ đô Paris!

Kể từ sau buổi tối ấy, tôi luôn luôn tin vào phép màu thần diệu của Lễ Giáng Sinh, bởi vì, luôn luôn có những tấm lòng tốt, khiến cho Lễ Giáng Sinh có thể xảy ra, ngay cả vào một ngày trong Tháng Tư!

Đối với tôi, Lễ Giáng Sinh là mỗi khi chúng ta rộng tay, mở cửa tiếp nhận một người khách lạ lỡ đường.

... ”Lạy Chúa, xin tỏ cho chúng con thấy tình thương của Chúa, và ban ơn cứu độ cho chúng con. Tôi lắng nghe điều THIÊN CHÚA phán, điều Chúa phán là lời chúc bình an cho dân Người, cho kẻ trung hiếu và những ai hướng lòng trí về Người. Chúa sẵn sàng ban ơn cứu độ cho ai kính sợ Chúa, để vinh quang của Người hằng chiếu tỏ trên đất nước chúng ta. Tín nghĩa ân tình nay hội ngộ, hòa bình công lý đã giao duyên. Tín nghĩa mọc lên từ đất thấp, công lý nhìn xuống tự trời cao. Vâng, chính Chúa sẽ tặng ban phúc lộc và đất chúng ta trở sinh hoa trái. Công lý đi tiên phong trước mặt Người, mở lối cho Người đặt bước chân” (Thánh Vịnh 85(84),8-14).

(”Reader's Digest SÉLECTION, Décembre/1992, trang 93-94)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt